

РЕШЕНИЕ

№ 12062

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **507** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а от Закон за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба от 19.12.2025г. от Б. Ф. И., гражданка на Ислямска република А., [дата на раждане] в Т., А., чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза Д на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в П. по заявление на Б. Е. от 22.08.2025г. на основание чл.10 ал.1 т.1 ЗЧРБ.

Жалбоподателят счита, че отказът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон, поради което иска отмяната му. В жалбата и в представените писмени бележки са изложени твърдения, че отказът не съдържа конкретни фактически основания. Твърди се, че отказът засяга правата на жалбоподателя по чл.8 ЕКПЧОС и чл.7 от Хартата за основните права, тъй като не отговаря на целта на ограничението и не е пропорционален. Твърди се, че Б. И. не представлява заплаха за националната сигурност, като становището на ДАНС се отнася не до жалбоподателката, а до съпруга и, като се позовава на представените в съдебно заседание служебна бележка от Главното мюфтийство на Република Б. и на справката, изготвена от съпруга на жалбоподателката. Претендират се направените по делото разноски за заплатена държавна такса.

Ответникът М. Г.- Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в П., редовно призован, не изпраща представител, респ. не взема становище.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка

на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление на издаване на виза от 22.08.2025 г. (л. 15) жалбоподателката Б. Ф. И., гражданка на Ислямска република А., [дата на раждане] в Т., А. е подала в Посолството на Република Б. в И., П., искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила, че е омъжена за А. А., гражданин на Р Б., в графата за цел на пътуването е посочено „събиране на семейство“ с планирана дата 29.09.2025г. до 01.10.2025г. и място на пребиваване –гр. П., С., [улица], посочен и като адрес на съпруга и, професия- домакиня, неосъждана, а разходите за пътуване и издръжка по време на престоя на кандидата се покриват от собствени средства в брой.

Към заявлението са приложени: застраховка, копие от документ за самоличност на жалбоподателката, декларация от М. А. К., че предоставя собствения си имот в [населено място], [улица] на Б. И. като адрес за пребиваване, справка за съдимост, видно от което жалбоподателката не е осъждана, копие от документ за самоличност на А. А., удостоверение за граждански брак между А. А. и Б. Ф., сключен на 17.08.2024г. в И., акт за раждане на Б. И., извлечение от банкова сметка на името на А. Р. А. от банка ДСК, нотариален акт от 11.09.2018г., видно от който А. А. и М. К. са закупили имот в [населено място], [улица] дворно място с площ 429кв.м., декларация от А. А. от 24.04.2025г., че ще осигурява подслон и издръжка на съпругата си Б. Е., удостоверение за брак между Б. И. и А. А., сключен на 27.08.2024г. в [населено място], Ислямска република А..

По така подаденото заявление от 22.08.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в П.. Като правно основание е отбелязано „чл. 10 ал.1 т. 1 ЗЧРБ- „отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, който с действията си е поставил и ли може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“.

От ответникът е представена заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, съгласно която ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р Б. определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Представена и е заповед №10/15.04.2024г. на Посланика на Република Б. в И., П., с която нарежда Р. Р., завеждащ консулска служба в посоченото посолство да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица стандартните формуляри за виза. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от първи секретар в посолството в И..

В хода на съдебното производство е получено писмо от 09.09.2025г. /том 1 от секретните материали по делото/, с което представена подробна справка относно съпруга на жалбоподателката –А. А., като е направен анализ на извършваната от него дейност и свързаността му с посочената организация.

Получено е и писмо от Дирекция "Миграция" – МВР от 18.02.2026., с изразено положително становище относно издаване на виза Д за Б. И.. /л.76/

В съдебното производство е представено от процесуалния представител на жалбоподателката и служебна бележка от Главното мюфтийство на Република Б. и на справката, изготвена от съпруга на жалбоподателката. По искане на жалбоподателката е разпитан в качеството на свидетел А. А.- съпруг на Б. И..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт.

Съдът намира, че жалбата е допустима с оглед изискването на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като в нея се сочи засягане на права по чл.8 ЕКПЧОС. Позоваването от жалбоподателя на засягане на това право е достатъчно да задейства изключението за съдебен контрол и обуславя процесуалната допустимост на жалбата.

Разгледана по същество, подадената жалба е основателна по следните съображения.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Разпоредбата на чл. 9г от ЗЧРБ регламентира органите, които могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи- оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република Б. в чужбина и в органите за граничен контрол. В случая отказът за виза е подписан от Р. Р. в качеството му на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в И., П. и съгласно заповед №10/15.04.2024г. на Посланика на Република Б. в И., П., той има правото да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица стандартните формуляри за виза. Посочената заповед №10/15.04.2024г. е издадена въз основа на заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи, съгласно която ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. Б. определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Формалният преглед на съдържанието на отказ води на извода, че в него се съдържат реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.22 ЗЧРБ, формирани са правни изводи.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република Б. и Държавна агенция "Национална сигурност". В случая становището от сектор „Миграция“ МВР е положително, но становище на ДАНС от 09.09.2025г. е отрицателно по изложените в справката съображения. Съдът не кредитира възраженията на жалбоподателя, че становището на ДАНС е изготвено след издаване на отказа за виза Д, за нуждите на съдебното производство. Видно от положения рег. № БС-31-3773/09.09.2025г. становището е от 09.09.2025г. и е преди произнасяне на административния орган. Действително в секретния том е приложено писмо №RB202001-001-03 –М-6-827/04.03.2026г., но така посочения номер е на съпроводителното писмо на ДАНС, с което се изпраща становището от 09.09.2025г. В този смисъл е спазена законоустановената процедура за изискване и изготвяне на становища от Дирекция „Миграция“ и ДАНС в хода на административното производство за преценка за издаване на виза Д.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

При липса на нарушения на компетентност, форма и процедура, административният орган спорът в случая е за съответствие на акта с материалния закон и целта му.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

При преценка на наличните доказателства, обосновано е прието от административният орган, че за чужденеца е налице посоченото в отказа основание. Видно е, че в представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) е изразено отрицателно становище, предвид подробния анализ на изложените в становището обстоятелства. Същите не са опровергани от страна на жалбоподателя чрез устните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство. Представената справка от процесуалния представител на жалбоподателката е изготвена от съпруга и, като следва да бъде отчетено, на първо място, че същият не е безпристрастен, а от друга страна не става ясно в какво негово качество той е изготвил посочената справка и дали притежава необходимата квалификация и компетентност за прави посочените в нея изводи и обобщения. По отношение на гласните доказателства, събрани чрез разпита на свидетеля А. А., съдът намира, че дори и да не ги изключи от доказателствата по делото, предвид качеството на свидетеля, а именно – съпруг на жалбоподателката, то чрез тях не се оборва изложеното в справката на ДАНС. Следва да бъдат отчетени и множеството противоречия в дадените от него показания, както и липсата на конкретика относно времевите периоди за дейностите, за които свидетелства, с изключение на годината на запознанство с жалбоподателката. Аналогичен извод може да бъде направен и за представеното удостоверение от Главното мюфтийство, че св. А. е бил ходжа от 01.12.2021. до 01.07.2023г. в [населено място]-посоченото обстоятелство само по себе си не оборва изложеното в справката от ДАНС, като няма отношение и за преценката за административния орган при произнасянето му по заявлението за виза.

Предвид изложените твърдения за нарушение на чл.8 ЕКПОЧС, съдът счита, че няма допуснати нарушения на правото на семеен живот по чл.8 ЕКЗПЧОС, тъй като семейният живот е трайноустановената емоционална, физическа и социална връзка между лица в близки официални или фактически отношения. В случая следва да бъде отчетено, че жалбоподателката се е запознала със съпруга си в Т. и са сключили брак на 17.08.2024г. в [населено място], Ислямска република А., като в периода за подаване на заявлението за виза не са живели заедно в Р. Б. и това не е попречило на семейните им отношения, поради което отказът да и бъде издадена поисканата виза не би могъл да повлияе, а още по-малко да прекъсне тази трайноустановена семейна връзка. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени

от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществуващото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ.

Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D".

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображение се налага краен извод, че оспореният отказ за издаване на виза вид D за дългосрочно пребиваване е правилен и законосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 19.12.2025г. от Б. Ф. И., гражданка на Ислямска република А., [дата на раждане] в Т., А., чрез процесуален представител, срещу отказ за издаване на виза Д на Завеждащ консулска служба в Посолството на Република Б. в П. по заявление на Б. Е. от 22.08.2025г. на основание чл.10 ал.1 т.1 ЗЧРБ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: